Csurgay Judit

Hozzátok szólok!

Versek

Csurgay Judit

Hozzátok szólok!

Versek

2020

ISBN 978-615-81911-3-5

TARTALOM

TŐLEM NE FÉLJ!....4
KÉT SZEMPÁR, NYOLC TAPPANCS....5
ÁTOK....8
ÜZENET....9
EGYEDÜL?....10
BÚCSÚZÁS....11
ÚTRAVALÓ....12
GYŐZTÉL!....13
MONDD!....14
HOZZÁTOK SZÓLOK!....15
HA BOLYGÓ VOLNÁL.......17
CREDO....18
A SZERZŐ....20

TŐLEM NE FÉLJ!

Parányi pillangó, parádés pöttöm porszem-óriása a Földnek!
Nektárt, virágport dézsmáló, szivárvány színeiben cikázva pompázó,
játszi könnyedséggel repdeső, lélek húrjait pengető,
vakító fényben vibráló, sohasem bujkáló, nem menekülő
lelkes Lepidoptera, gyorsulva száguldó, hímporos szárnyú,
zuhanó repülésben akadálytalanul szálló színes égi tünemény!
Mondd, egyedül jöttél, vagy mint Napot a Hold, hű társat a kettős csillagok,
a messzi távolból valaki téged is követ, kísér?
Természet csöpp csodája!
Kertem fái fölé, fám ágai közé, ágaim gallyai mögé tempós szárnycsapásokkal sebesen száguldó,
örök iránytűvel határtalan határokat átugró szabadság büszke vándora,
Isten káprázatos, kecses áldása, bolygó bolyongó dísze,
tavasznak, nyárnak nemes, híres-hímes hírnöke,
korlátlan mozgás, vad vidámság szimbóluma!
Szárnyaid próbálgatod, s képzeletben átszelted már az óceánt?
Szállj, szárnyalj, szivárványos szárnyas pille! Állj meg színem előtt, szemtől szemben!
Színültig szívd száguldó szabadság szomjat oltó nedűjét!
Teljes átalakulással, metamorfózissal jőve jajongó vadóc világra,
muskátlimon megtelepedve, mélázva
pihenj, párosodj, pávaszemes, pikkelyes szárnyú szépség!
Szárnyad száradtával úgyis elrepülsz!
Szorgos hangyaként, dolgos méhek módján szárnyalj,
s éld élettel telten szűkre szabott színpompás létedet!
Csemegézz kertemben! Keress, kutass!
Szállj bátran vállamra, tenyeremre, térdemre,
titkos tervet szövögető fejemre!
Ne most vigyázz érzékeny szárnyaidra! Tőlem ne félj!
Szeretni születtem, szárnyatlan szárnyalásra,
szó színeit, szivárványos színpompát, szorongó szívek, szédítő szerelmek szirén énekét,
vad vidámságát, végzetes vesztét, vézna vegetálását hirdetni.
Tőlem ne félj!
De óvjon közelgő ködös végzeted vak beteljesülésétől, ember barbárságától,
esőcsepp harmatjától, tűz és víz hatalmától, mennydörgéstől, villámlástól
saját két tarkálló grácia szárnyad!
S ha törékeny testeden téged is támadnak,
törni, alattomosan ölni próbálnak,
ne feledd: légy óvatos, de sohase menekülj!
Támadj! Szemtől szembe! Szárnyalj! Repülj!
Szárnyaszegetten is,
ha barbár, bosszuló bűnös bandák beléd botolnak, megcsonkítanak!
Utolsó vérig, verdesve, vergődve is repülj!
Mutasd meg magadnak, s a világnak:
földfelszín, foltos felhők,
s fehéret, feketét, szürkét tagadó tarka, színes szivárványok fölött is
örökre te vagy az ékes égbolt, a levegő libegő, lebbenő, legyőzhetetlen ura!

KÉT SZEMPÁR, NYOLC TAPPANCS

Háziasított
húsevő ragadozó,
tüzes-zöld szemű,
éles eszű, ravaszan rejtőzködő,
vadászó vad falkás farkas ősöktől eredeztetett,
emberhez őt őrizni, védeni, szolgálni, szeretni szegődött szépek szépe,
ki orrával gondolkozik,
s gazdájához képest másik világban élsz!
Te ezerarcú négylábú csodalény!
Óriás és törpe,
hosszú és rövid szőrű, hétféle fülű,
tarka vagy egyszínű,
szelíd vagy harcos, makrancos,
hűség, ragaszkodás, önzetlen barátság mintaképe!
Morgó, csaholó, nyüszítő, szűkölő, vonyító, vadul ugató,
területvédő,
pajkos-játékos, vagy felemelt farokkal hatalomért háborúban vérre menő,
emberrel félszáz jellel kommunikáló, homlokát ráncoló,
fülét hegyező, nevére hallgató, simogatást kérő!
Ha ember nyelvén beszélni tudnál, mit el nem mondanál!

Tanyát, nyájat őrző nagytestűek,
csordát, ménest terelő fürge csöppek,
vadásszal vadászó középtermetűek,
járhatatlan bozótban kutatók, északi szánhúzók,
kajtató ebek, rendőrt kísérő szimatmesterek,
vakvezetők, vízi kutyák, romok közt eltűntek után kutatók,
képzettek, és képzetlenek!
Nyomkeresők, lelkes lavina ebek,
kiknek szaglása emberénél ezerszer fejlettebb!
Rátok mondják, minden ragadozók atyjai ti vagytok,
kik vadhoz utat mutattok,
s szatyrok mélyére orrotokkal beláttok,
nálunk mindent százszor jobban hallotok,
mozgó tárgyat kilométerről is megláttok.

Mindegy, tanyán, városban,
panelban, vagy kertes házban éltek,
hű négylábúak, nektek a gazdátok a lényeg!
Fogcsattogtató,
hempergő, labdázó kajla kölykök,
lomha lassúra fáradt öregek,
pásztorok, hajtók, juhászok,
göndörök és drótszőrűek,
mind izgalmas, eredeti egyéniségek vagytok!

Kutya, ki zsákmányért, birodalmadért küzdesz,
felségterületedet felülbélyegzed!
Domináns harcos, és gyengébb alárendelt,
Gazdád óhaját leső, hozzá dörgölődzködő,
kezet csókoló, pórázt szájban hozó,
ajtót dühösen kaparó,
kabát ujját elszántan rángató,
kézjelre, füttyre, emberparancsra hallgató,
egykedvű, vagy temperamentumos,
sétáló, vagy gyors vágtában száguldó,
titokzatos kettős viselkedésű lény,
ki ragaszkodik, s egyszerre távolságot is tart gazdájától,
de gyermeket szeretetre, barátságra nevelsz!
Te, kit emberhez eltéphetetlen szálak köteléke köt,
s szagképek, szagvonalak sokaságát percenként fejted meg,
gondozót szagáról messziről felismersz!
Te, ki kúszol, keresel, kutatsz,
szeretsz, szorongsz, szomorú vagy,
színlelsz, szégyellsz, szót fogadsz, vagy nem fogadsz!
Mind világ egyedi csodája vagy!

Én két kedves kutyám,
heves, hű társam
jóban és rosszban!
Ha tudnátok, mennyire örülök, hogy hozzám ragaszkodtok,
mindig velem vagytok!
Tinám,
ki arasznyi csöppségnek,
mégis harcias, heves hölgynek születtél!
Bámulom, ahogy apró lábaid szeded,
szárnyalsz szélsebesen, szirénát utánzol,
macska módján dorombolsz derekamig ugrálva fel
sugárzó tekintettel, mélybarna meleg szemekkel!
Bátrak bátra vagy, ki tízszer nagyobbat is
habozás nélkül félrelök, morogva megugat.
Köszönöm kincsem,
hogy születésed óta velem vagy!
Angol pointerek Lordja,
szépséges dolmányos-mellényes elegáns ebem,
ki kertemben vadra sohasem lelsz,
de orroddal naponta
minden négyzetcentiméternyi területet átfésülsz,
vizslatsz, vizsgálsz, vadul kémlelsz!
Köszönöm kincsem,
hogy mindenhová kísérsz, követsz,
óvsz, védesz, szeretetet kunyerálsz,
s tízszer annyit visszaadsz nekem.

Ha kutyák nyelvén hozzátok szólni tudnék,
két szempárt, nyolc tappancsot,
hűséget, barátságot,
bátorságot bámulva naponta,
mit el nem mondanék nektek!
Gyertek, hű társaim, gyertek!

ÁTOK

Volt egy ajtó. De kulcsa elveszett.
Volt egy álom. Te eltemetted.
Volt szíved. Azt ketté törted.
Volt egy lépés. Nem tetted meg.
Volt egy érzés. De elégetted.
Volt odúnk. Te felégetted.
Volt jövőnk. Te megöletted.
Volt egy szó. Azt elnyelted.
Volt tiszta lapunk. Befeketítetted.
Volt igazságunk. Te elferdítetted.
Volt fényünk. Azt besötétítetted.
Volt egy titkunk. Te szétkürtölted.
Ígértél valamit. De elfelejtetted.
Jött felénk a Nap. Behunytad szemedet.
Hiába nyújtottam feléd a kezemet.
A szerelmet keresztre feszítetted.
Halálba kínoztad, meggyötörted.
Volt egy ajtó. De kulcsa elveszett.

Sárral, porral, hiú gőggel, s bűnnel elvegyültél.
Hiába reméltél! Mindent felemésztettél.
Szerencsétlen szívvel törtél, zúztál, tönkretettél.
Elárultál. Cserbenhagytál. Megsemmisültél.
Önlényedben robbantottál. Kivéreztél. Elvetéltél.
Ne mondd nekem, hogy őszintén szerettél!

Torzó vagy, kit a sárból fel én emeltelek.
Az idő rostáján kihullajtott téged az emlékezet.
Felém győzni jöttél, de hamuvá semmisültél.
Árulóként is felsültél. Örökre szégyenkezzél!
Mennyit ér bűnösen vegetáló vézna életed?

Szememben szikla voltál. Óriásnak hittelek.
Gyönge, puhány, pöffeteg törpévé vedlettél.
Ne hidd, hogy kisemmiztél! Átkozott legyél!
Hitvány csalónak, kaméleonnak születtél.
Hiába mondod, hogy szerettél! Elkéstél.
Volt egy álom. Te eltemetted.
Volt egy kapu... De kulcsa örökre elveszett.

ÜZENET

Ha volnék egymagamban,
maradva pártában páratlan,
többé már akkor sem kellenél.

Ha volnál bús magányodban,
Föld utolsó élő férfije, páratlan,
biztos, hogy akkor sem kellenél.

Ha hozzám sírva becsengetnél,
ajtómon zokogva dörömbölnél,
hidd el, már akkor sem kellenél.

Ha térdet, fejet hajtanál előttem,
földön csúsznál, kínnal könyörögnél,
nekem többé akkor sem kellenél.

Ha heves bűnbánatot színlelnél,
értem Istennel pörölnél, jajveszékelnél,
üzenem, többé már akkor sem kellenél.

Ha a mindent kínálnád nekem,
rózsaágyon csábosan jöve felém,
már biztos, hogy akkor sem kellenél.

Ha szerelmes szókkal leveleznél,
ígérgetnél, felém lángoló tűzzel jönnél,
értsd meg, már akkor sem kellenél.

Ha gyémántot vennél, azzal igéznél,
hamuvá lennél, hiába közelítenél.
Tudd, többé akkor sem kellenél.

A játszma véget ért, lelepleződtél.
Hazudtál, csaltál, mindent tönkretettél.
Jöttél, láttál, buktál, s örökre elveszítettél.

EGYEDÜL?

Egyedül ébredsz, magad vagy,
másra nem számíthatsz.
Rovod robotos, magányos köreidet,
nincs támaszod, nincs segítséged.
Négylábú társaid várnak csak haza,
hűvös az otthon, néma a vacsora.
Ha szótlanul elmerengsz,
nem kérdik, min töprengsz.
Dobol a csend, hibátlan a rend,
szétszórt férfi holmi sehol nem hever.
Körötted halnak barátok, házasságok, szerelmek.
Kőbe zárt fájdalom, fojtó mókuskerék ez.
De megszoktad már, nem búsulsz, nem észleled.
Életed monoton Marathon, szingli-szóló lett.
Egyszemélyes lét, modern, csábító, vagány.
De nézd az érem másik oldalát! Szabad vagy! Talán.
Sorsod, élet-fonalad magad vezeted.
Utadat nem keresztezi hűtlen csalás, árulás,
kései cserbenhagyás, kihűlt kapcsolat, fájó csalódás.
De vajon jó-e ez?
Meddig dobol még szívedben a csalóka csend?

BÚCSÚZÁS

Néztem mélybarna szemét, mely mindig meleg szeretetet sugárzott,
de tőlem már tompán, fájón, fátyolosan búcsúzott.

Fogtam a kezét, mely velem játszott, engem egykor etetett, itatott,
de elgyengülve, magatehetetlenül pihent az ágyon.

Simogattam ősz haját, homloka, halántéka régi ékességét,
de már minden egyes kócos szála tétován távolodott.

Betakartam beteg, bússá gyötört, keservesen kínlódó kimerült testét,
mely egykor nekem életet adott, iskolába vitt, s hozott,
de most negyven fokos lázban égve csöndesen halódott.

Hallgattam hangját, mely korábban csilingelő frissen szólt,
de ma mély suttogással, bársonyvesztetten kopogott.

Vártam a szót, mely tegnap még felvillanyozott, engem buzdított,
de jaj, most mélyen hallgatott, némán sóhajtott.

Álltam mellette reszketve, keserves kíntól remegve
összetörten, szótlanul, tehetetlen terhem könnyekként titokban befelé nyelve,
s közben sikítani, ordítani szerettem volna elcsukló hangon, kétségbeesve.

Néztem vakon vergődő véges életét, kórházi ágyán magányos szenvedését,
könyörtelen kínját, testéből csüngő csöveket, agyonszurkált, vérző karját,
s mint a kés, úgy hasított, szúrt a szívemet bénító felismerés: vége, nincs tovább.

Megsemmisülten, talajvesztetten, szenvedéstől szédülve,
izzó, maró, gyötrő fájdalommal búcsúztattam őt, a mindent,
s a tovasuhanó, de óriásnak megmaradó örök emlékét,
s vele a nyolcvanhét esztendejét.

ÚTRAVALÓ

Ha körülvesznek gonosz rémek,
kik görcsös liliputi életet élnek,
s szó fegyverével sároznak téged,
ne búsulj! Semmit el nem érnek.

Ha borostyánként fojtogatnak téged,
magukhoz mélybe rántani remélnek,
s szörnyszavuk, tétova tettük vétek,
ne búsulj! Semmit el nem érnek.

Ha gyarló gőggel gúnyolni próbálnak,
hiú harcos haraggal faladra firkálnak,
s kurta képzeletükben téged aláznak,
ne búsulj! Ők erre is hiába vágynak.

Ha felöklelnek, ártón áskálódnak,
törpékként vesztedért rimánkodnak,
s károgNak, új utat előtted elzárnak,
akkor se búsulj! Mind szánalmasak.

GYŐZTÉL!

Túl életed felén, a többedik ikszen,
mondd, mit remélsz, tiszta szívvel,
emelt fővel küzdve, még miben hiszel?
Tudsz-e örülni felkelő napnak, alkonyatnak,
virágnak, madárnak, víznek, íznek, illatnak,
bolondos csacska szavaknak, tarka szivárványnak,
évszakok monoton váltakozásának, árnak, apálynak?
Körülvesz-e család, rokon, hű társ, fiú, lány, háziállat,
van igaz barátod, bankod, kocsid, hazád és házad,
vagy magad vagy, s nyalogatsz nyavalyás sebeket,
melyeket hitvány hazug gonoszok rajtad ejtettek?
Támad-e bolygó összes söpredéke, irigy hordaléka,
a világ ősselejtje, gennye, szennye, romlott mocska?
Fojtogat-e elszánt rémek, szürkék szörnyszövetsége,
tehetetlen tahó törpék gyarló, gyilkos gyűlölködése?

Ha igen, tudd: jó úton haladsz, harcoddal jó irányt vettél,
szürke tömegből kiemelkedtél, gyengék célpontjává lettél,
jók igaz lámpásaként tiszták példaképének születtél,
tudod azt, amivel mindannyiuk fölé emelkedtél.
Hiába lőnek, ágyúznak, harapnak, marnak, gúnyolnak,
csordaszellemmel vicsorgó falkaként acsarognak,
sátáni vigyorral tipornak, törpe tőrrel ölni próbálnak.
Hiába minden! Vesztettek!
Te vagy, ki nyertél!
Nemes szívvel szót, tettet, életet adtál. Nem elvettél.
Százak, ezrek, csordák ellenében el soha nem vesztél.
Győztél, igen! Te győztél!
Minddel szemben, kik névtelen halálba sietnek,
naponta buknak, alázkodnak, süllyesztőbe vesznek.
Életharcaidban rendre nyertél, nem hiába küzdöttél,
vesződtél, értől óceánig elröpültél, s ide visszajöttél,
hogy bolygó hordaléka ellenében győzzél.
S valóban te nyertél!

MONDD!

Mondd,
mi űz, mi hajt téged
szikla szilárdsággal naphosszat
őrült háborúba, féktelen hajszába,
kegyetlen harcba, véres csatába, öklelő ütközetbe,
riasztó ringbe reménytelen, rémisztő bűnösökkel, sárral,
gennyel, ősgonosszal, magával a megtestesült sátánnal menni ölre,
bukott, barbár bűnbandákkal bokszolva, gyarló gyűlölködést verítékkel visszaverve,
rád dobált sarat, címkét magadról lepergetve, üldözöttből bűnt üldözővé nemesülve
védeni önmagad, az életet, összes értéket, magát az embert, törvényt, igazságot, rendet?
Mondd, mi űz, mi hajt, mi vonz téged, hogy a Föld fizikai törvényeit felülírjad, elemi erővel
a bűnt taszítsad, heves hitet, halandó bolygó tisztaságát, lélek törhetetlen, torolhatatlan őserejét,
förtelmes fertőben fetrengő bűnösök, gyarló, gyalázatos gyilkosok ellenében
pöffeteg pofonok, átkok, aljas, irigykedő gáncsok, könyörtelennek szánt káók
ütéseit percenként biztos kézzel, kőkemény szívvel, erkölcs óriásaként törpékkel szemben
naponta kivédd, ártó szándékú, szennyel szövetkező szörnytámadókat ártalmatlanná tégy,
takaríts mocskos, gennyes bűnsebeket, mint született sebész,
hogy új esélyt adj megint a jónak,
igaz embernek, a holnapnak,
förtelmet feltúró, földet felforgató,
mindent elsöprő megtisztulásnak,
az újrakezdés hatalmának,
a becsületnek, a méltóságnak?

Mondd,
mi űz, mi hajt téged
naponta hittel hevülten
háborgó harcnak, halálos háborúnak
betonozott, balga mókuskerekében
haladásért hálát sosem várva
újra meg újra pokolra szállva
megméretni, megütközni,
meg sosem állni,
perpetuum mobilévé válni,
végtelen félidőt bűnösök poklában tölteni,
romboló gyűlölet, barbár bosszú tajtékzó tengerével szembeszállni,
világ szennyét, mocskát, ürülékét, hordalékát mind elnyelni,
és naponta nyerni, nyerni,
Marathont győzni?

HOZZÁTOK SZÓLOK!

Gazda, ki verítékkel vetni, aratni, kapálni kora hajnalban kelsz,
tejet fejsz, vajat köpülsz, állatot nevelsz, faludból városba sietsz!
Hidd el, fontos vagy nekünk! Fáradtan se csüggedj!

Pék, ki reggel hatra kenyeret, kiflit, kalácsot sütsz, álmosan ténferegsz,
tésztát gyúrsz, kelesztesz, lisztet, sót, vizet egyfolytában keversz!
Hidd el, te is fontos vagy nekünk! Sohase csüggedj!

Munkás, ki éjszakai sötétben első villamoson zötyögsz zajos gyárba,
gépsor, szerszám, futószalag, monoton munka vár, s egyre csak szerelsz!
Hidd el, fontos vagy nekünk! Te se csüggedj!

Szakács, ki óvoda, iskola, étterem konyhájába reggelente rohanva lépsz be,
hámozol, rántást keversz, sütsz, főzöl, negyven fokban teszel, veszel,
Hogyne lennél fontos nekünk! Ne csüggedj!

Orvos, ki kórházban, rendelőben éjjel-nappal ránk ügyelsz, sebeket kezelsz,
életekért küzdesz, vizsgálsz, diagnosztizálsz, mérsz, műtesz!
Mi lenne velünk nélküled? Fáradtan se csüggedj!

Tanár, ki zsivajgó diákjaidhoz, katedrádhoz könyvekkel, irkákkal sietsz,
s a tudás: hatalom igéjét naponta hirdetve keményen küzdesz!
Kezedben a jövőnk! Mi lenne velünk nélküled?

Sofőr, masiniszta, kalauz, légi irányító, pilóta, stewardess,
ki naphosszat közlekedsz, közelre, távolra utaztatsz minket!
Te is fontos vagy nekünk! Sohase csüggedj!

Mérnök, ki hazának házakat, hidakat, parkokat, játszótereket tervezel,
s te, ki álmot valóra váltva papír tervrajzaiból két kezeddel építkezel!
Mi lenne velünk nélküled? Ne csüggedj!

Ember, ki íróasztalodnál görnyedsz, betűkkel bajlódsz, számokkal küzdesz,
ügyeket intézel, segélyt, pénzt, ételt, lakást teremtesz!
Te is fontos vagy nekünk! Sohase feledd!

Rendőr, ki bűnt üldözöl, ügyész, ki vétkesre vádat emelsz,
jogász, ki törvényt alkotsz, postás, ki számlákkal, hírekkel érkezel!
Mind fontosak vagytok! Ne csüggedjetek!

Anya, ki keserves kínnal reszketve, vérben verítékezve
fojtó fájdalmaktól gyötörve szülsz, életet adsz,
éjt nappallá téve utódod őrzöd, eteted, neveled!
Mondd, mi lenne velünk nélküled? Fáradtan se csüggedj!

Mind parányi porszemek, világegyetem pöttöm morzsái vagyunk,
s mégis fontos fogaskerekek, részei a nagy egésznek, a mindenségnek.
Egymásra utalva, úton együtt haladva, létet, életet, értéket gyarapítva,
képzeletben kezeinket fogva, összekapaszkodva, fogcsikorgatva,
ha kell, széllel szembe szállva, erőlködve, lejtőről fölfelé araszolva,
kínlódva, verítékezve, természet erőit, akadályokat, korlátokat legyőzve
lépünk új szintre, vízre, földre, mindig előre, gravitációt is legyőzve,
ütközetet, csatát rendre megnyerve!
Hozzátok szólok! Nem hiába küzdötök, fáradtok!
Mind fontosak vagytok!

HA BOLYGÓ VOLNÁL...

Ha bolygó volnál, én a holdad lennék,
ha a Föld volnál, én a tengelyed lennék.
Ha a Szaturnusz lennél, én gyűrűd volnék,
ha csillag lennél, én akkor is a társad volnék.

Ha villám volnál, én a mennydörgés lennék,
ha neutron volnál, én a protonod lennék.
Ha az ár lennél, én az apályod volnék,
ha madár lennél, én akkor is a társad volnék.

Ha vulkán volnál, én a láva lennék,
ha szél volnál, én a malmod lennék.
Ha tenger lennél, én a hullámod volnék,
ha kő lennél, én akkor is a társad volnék.

Ha folyó volnál, én a medred lennék,
ha hajó volnál, én a vitorlád lennék.
Ha faág lennél, én a virágod volnék,
ha levél lennél, én akkor is a társad volnék.

Ha ház volnál, én a gerendád lennék,
ha vas volnál, én a betonod lennék.
Ha kályha lennél, én a kéményed volnék,
ha kémény lennél, én akkor a gólyád volnék.

Ha asztal volnál, én a fiókod lennék,
ha tűz volnál, én a gyufád lennék.
Ha hang lennél, én a szó volnék,
ha hangjegy lennél, én akkor a kotta volnék.

Ha ecset volnál, én a festék lennék,
ha szobor volnál, én a talapzatod lennék.
Ha könyv lennél, én a betűd volnék,
ha apály lennél, én akkor is a társad volnék.

Ha föld volnál, én az eső lennék,
ha Nap volnál, én a sugarad lennék,
s mi ketten örökre szivárványként egyesülnénk.

CREDO

Hiszek a hitben, a sorsban és Istenben.
Hiszek az analízisben, s a szintézisben.
Az irracionális számokban, a végtelenben, a hatványokban és a gyökökben.
Hiszek a gravitációban, Newtonban, az erőben, az impulzusban, a gyorsulásban.
Az elektromosságban, a detektorokban, s az atomokban.
Hiszek a relativitáselméletben, a fénysebességben,
időben, térben, Albert Einsteinben.
Hiszek a periódusos rendszerben, a reakciósebességben, s a sejtekben.
A sors hatalmában, a gondolat szárnyalásában,
a szó erejében, a dal tisztaságában,
az intuícióban, s a tettek hatalmában.
Hiszek a holnapban, a múltban, s a mában. A dialektikában, a vonzásban, s a taszításban.
Hiszek mélységben és magasságban. Hűségben és barátságban.
A segítő kéz, s a derű diadalában.
A fegyverek békét hozó hatalmában.
Erdőben, virágban, fűben és fában, tengerek morajában, a madarak szabadságában.
Hegycsúcsok hódításában, a fény születésében, a sötétség halálában.
Hiszek az akaratban, a kitartásban, a felkelő Napban, bolygókban, csillagokban, galaxisokban,
a szivárványban, s az árapályban.
Radarban, lézersugárban, sarki fényben,
a páros gázgömbök, a kettős csillagok csodájában,
űrszondákban, üstökösök szárnyalásában,
az evolúcióelméletben, az anatómiában, az energia-megmaradásban, az atommag-hasadásban,
hamuban és gyémántban, „Eppur si muove” igazában.
Hiszek az algebrában, a geometriában, a génekben, a logikában, tűz és víz pusztító erejében,
a neutronokban, a sugárhajtóműben, s az egyszerű iránytűben, mely megsúgja: merre van jófelé.
Hiszek önmagamban. Az ember hatalmában és tisztaságában.
Ritmusban, gitárban, összhangzattanban, lét és nemlét kutatásában, a filozófiában.
Hiszek a reményben, az alkotásban. Hiszek a megtisztulásban.
A szenvedés, a könny, s a fájdalom hatalmában.
Hiszek Isten igazságszolgáltatásában. A vendetta, a gyűlölet, a harag tagadásában.
Hiszek benned, s köszönöm, hogy vagy nekem.
Hiszek az újrakezdés méltóságában.
Hiszek a szerelem végtelen hatalmában.
Alfában és ómegában.
A pillanat örök varázsában.
Hiszek a mosolyodban, védelmező karod, puha-finom kezed, s tiszta lelked erejében,
hangod bársonyában, forró ölelésedben,
lélegzetelállító barna szemeid igézésében,
szárnyaló szavaid igazában,
hevesen lüktető szíved mély melegében,
izzó tekinteted néma esküvésében, a hűségedben,
s a láthatatlan, de örök kötelékben, mellyel végtelen vonzással magadhoz láncoltál.

Szeretlek minden idegszálammal, vibráló érzésemmel,
vérem lüktetésével, érted izzó szívem forró égésével.
Szeretlek, szerelmem, örök szerelemmel,
szertefoszló kínok konok kötelékével.
S hogy várni tudtál rám, már azt is elhiszem.
A credom lettél, s én a credod lettem.
Hitemet visszaadtad, s hittél bennem.
Köszönöm, szerelmem!
Ezerszer.

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. AZ ELTE BTK-n szerzett kitüntetéses diplomát. Az MTV „Riporter kerestetik!” vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását. Kötetei: Ne add fel, soha! (Riportkötet, Semic Interprint, 1995.) A first lady (Regény, Novum Pro Kiadó, 2011.) Párizs könnyei (Regény, OSZK, E-könyv, 2020.)